

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 288/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Alenou Chvojkovou, Záhradnícka 41, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 4 a čl. 50 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 52/2015 z 22. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 4 a čl. 50 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 52/2015 z 22. septembra 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 161/2012 z 27. marca 2013 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) svojím uznesením sp. zn. 1 To 88/2013 z 21. augusta 2013 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) sťažovateľom podané odvolanie zamietol. Najvyšší súd svojím napadnutým rozhodnutím sťažovateľom podané dovolanie odmietol. V ostatnom podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu.

3. Z argumentácie sťažovateľa vyplýva, že brojí voči napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktoré považuje „... z ústavnoprávneho hľadiska za neudržateľné a arbitrárne a rozhodne tvrdí, že trestné konanie ako celok bolo nespravodlivé a to už aj s poukazom na rozhodovaciu prax ESLP“. Podľa názoru sťažovateľa „Najvyšší súd SR len... skonštatoval, že sťažovateľ na dôvody, ktoré uviedol vo svojom dovolaní nepoukázal počas konania pred prvostupňovým ani pred odvolacím súdom, ale neskúmal či námietky sťažovateľa sú opodstatnené“. V konkrétnej rovine svojej argumentácie sťažovateľ poukázal na to, že „(i) ... rozhodnutia prvostupňového i odvolacieho súdu sú založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, orgány činné v trestnom konaní nevykonali riadne dokazovanie a to vrátene oboch súdov a nezistili tak riadne skutkový stav a nevykonali sťažovateľom navrhovaný dôkaz a to výsluchom svedkov, zabezpečenia daktyloskopických stôp zo zbrane, ktoré v konaní navrhol, čím bolo porušené jeho právo

na obhajobu. (ii) Ďalej uviedol, že hoci už v prípravnom konaní, pri jeho výsluchu dňa 26.03.2009, že slovenský jazyk ovláda iba z časti a žiadal preto tlmočníka zo zápisnice z tohto procesného úkonu nevyplýva, že úkon bol vykonaný zákonným spôsobom, teda kto tlmočenie vykonal. (iii) Sťažovateľ vytýkal aj tú skutočnosť, že nebol včas a riadne upovedomený o vyšetrovacích úkonoch vo veci, a týmto postupom bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, a tým aj na spravodlivý proces. Neobstojí preto vyjadrenie k dovolaniu zo strany Okresnej prokuratúry Pezinok, v ktorej sa uvádza, že je pravdou, že sťažovateľovi nebolo umožnené zúčastňovať sa výsluchu poškodeného a svedkov, nakoľko ani jeden z nich nebol osobou, u ktorej by mal existovať predpoklad, že by ho nebolo možné vypočuť pred súdom, a preto nedošlo k porušeniu práva na obhajobu sťažovateľa.“.

4. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ v petite podanej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a ods. 4, čl. 50 ods. 3 v spojení s čl. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 52/2015 zo dňa 22.09.2015 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 52/2015 zo dňa 22.09.2015 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu

môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Podľa čl. 47 ods. 4 ústavy kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie podľa odseku 2, má právo na tlmočníka. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

9. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého

na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

10. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, bod 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

11. K sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva na obhajobu garantovaného čl. 50 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza, že zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a teda je nevyhnutným prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese

daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo nevyplýva len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Podľa názoru ústavného súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd (II. ÚS 34/99), a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

12. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

13. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 2 Tdo 52/2015 z 22. septembra 2015 v podstatnom uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por., v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), po tom, ako využila svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (v danom prípade odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), že podané dovolanie má obsahové náležitosti podľa § 374 ods. 1, 2 Tr. por. ale zároveň aj to, že dovolanie obvineného [REDAKOVANÉ] je

potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., lebo nie sú splnené ním uplatnené dovolacie dôvody.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. dôvody dovolania podľa odseku 1 (§ 371 Tr. por.) písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmaním obsahu spisu zistil, že obvinený [REDAKOVANÉ] s výnimkou toho, že nevlastnil žiadnu zbraň a že na nej neboli skúmané daktyloskopické stopy počas celého konania (prípravného konania a hlavného pojednávania), sám ale ani prostredníctvom ustanoveného obhajcu neuplatnil až do jeho právoplatného skončenia zamietajúcim uznesením Krajského súdu v Bratislave z 21. augusta 2013, sp. zn. 1 To 88/2013 žiadnu z ďalších v dovolaní uvedených námietok, ktoré by mali predstavovať porušenie práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom a napĺňať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Vzhľadom na toto zistenie a citovanú zákonnú úpravu v § 371 ods. 4 Tr. por. dovolací súd nemohol skúmať obvineným uvádzané dôvody o porušení jeho práva na obhajobu, tvoriace podstatnú časť jeho dovolacích námietok.

Námietka o nevykonaní potrebného dokazovania v súvislosti so zaistenou zbraňou (neskúmanie daktyloskopických stôp) vecne nezodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., lebo tento predpokladá vykonanie dôkazu(ov) súdom ovšem spôsobom nesúladným so zákonom. V tomto prípade sa však namieta neúplnosť dokazovania, čo na základe dovolania podaného obvineným nemožno subsumovať pod žiadny dovolací dôvod.

Napokon pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolateľ vôbec neuvádza žiadne skutočnosti, ktorými by mal byť naplnený, v prvom rade právne chyby čo sa týka právneho posúdenia zisteného skutku a ani iné možné chyby v súvislosti s nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia. V tomto smere žiadne pochybenia najvyšší súd nezistil, a preto na neverejnom zasadnutí po zistení, že nie sú

splnené obvineným [REDAKOVANÉ] uplatnené dovolacie dôvody, jeho dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.“

14. Z dôvodu obsahovej spojitosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 88/2013 z 21. augusta 2013 považoval ústavný súd za potrebné uviesť aj relevantnú časť odôvodnenia tohto druhostupňového rozhodnutia.

„Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá na obžalovaného [REDAKOVANÉ] bola podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne, logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa podrobne a vyčerpávajúcym spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného.

Krajský súd si osvojuje skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal a spáchal ho obžalovaný spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný v kritickej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným v skutkovej vete

napadnutého rozsudku použil násilie voči poškodenému v úmysle zmocniť sa cudzej veci a čin spáchal so zbraňou.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Správne postupoval prvostupňový súd, keď obžalovaný využil svoje zákonné právo nevypovedať na hlavnom pojednávaní, postupom podľa § 258 ods. 4 T. por. prečítal jeho výpoveď z prípravného konania, následne vypočul poškodených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], znalkyňu [REDAKOVANÉ] a oboznámil listinný a dokumentačný materiál zabezpečený vo veci.

Obžalovaný v prípravnom konaní uviedol, že si iba pamätá, že 25.03.2009 spoločne s kamarátmi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ([REDAKOVANÉ], pozn.), išli do [REDAKOVANÉ] do nejakého podniku, kde začali piť, pričom čo pil už predtým, vypil asi tri poldeci spišskej borovičky, že začal piť vodku, spočiatku z poldecových pohárov, prvých 4 - 5 pohárov a potom si už nepamätá nič a bol dosť opitý. Že mal mať zbraň sa dozvedel až z uznesenia o vznesení obvinenia, keď uviedol, že nikdy žiadnu zbraň nevlastnil.

Správne postupoval súd I. stupňa, keď neuveril obhajobným tvrdeniam obžalovaného a tieto vyhodnotil ako nevierohodné a nepravdivé. Aj podľa názoru odvolacieho súdu vina obžalovaného bola preukázaná predovšetkým výpoveďou poškodeného [REDAKOVANÉ], ktorý od začiatku trestného stíhania označoval obžalovaného [REDAKOVANÉ], ktorého poznal z videnia zo šenku, v ktorom pracoval ako čašník. V rozhodný deň bol na prevádzke sám, pričom obžalovaný tam popíjal, pil dosť značné množstvo tvrdého alkoholu a bol evidentne opitý a rozbil aj nejaké poháre. Keď sa schyľovalo k záverečnej, vyhadzoval hostí a obžalovanému, ktorý sedel sám za stolom a bol pri vedomí povedal, nech dopije, lebo zatvára. Obžalovaný potom došiel za ním k barovému pultu, keď umýval poháre, vytiahol na neho zbraň - pištoľ, namieril ju na neho a povedal mu, že nech mu vráti to, čo tam prepil a plus fľašu alkoholu, pričom hovoril lámovou slovenčinou. Nikto iný pri tom nebol, zľakol sa a dal mu 40 euro a fľašu borovičky, pričom obžalovaný mal stále zbraň v ruke a s ňou si aj bral fľašu a peniaze z pultu. Keď si to začal brať, tak vybehol bočným vchodom z podniku, lebo jedna polovička miestnosti bolo výčap, druhá bol bar a utiekol do výčapu, kde bol pán [REDAKOVANÉ] ktorému povedal, čo sa stalo, vybehli na ulicu, zamkli vchod a zavolali

políciu. Popísal zbraň, ktorou ho prepadol obžalovaný a opoznal ju aj na fotodokumentácii, zabezpečenej z miesta činu. Po príchode polície, odomkol, policajti išli dovnútra. Žiadne konflikty s obžalovaným nemal.

Výpoveď poškodeného nepriamo potvrdzoval aj svedok [REDAKOVANÉ], ktorý bol vo vedľajšej miestnosti, keď dobehol za ním poškodený [REDAKOVANÉ], ktorému povedal, že na neho vytiahol pištoľ, ale nehovoril meno a videl v miestnosti len obžalovaného, pričom nikto iný tam nebol. Vyšli von a vnútri zamkli obžalovaného a nikto iný tam nebol. Obžalovaného poznal z videnia a bol dosť opitý, rozbil tam popolník, nejaký pohár rozliat. Počul, ako si obžalovaný pýtal od [REDAKOVANÉ] piť, ale samotný incident s pištoľou nevidel.

Poškodený [REDAKOVANÉ], v čase činu majiteľ baru uviedol, že obžalovaného pozná, navštevoval bar, žiadne konflikty medzi sebou nemali a povedal, že obžalovaný je dobrý chlapec, ktorý si ale vypil, v bare hocikedy zaspal. Nikdy si nevšimol, že by mal so sebou zbraň. V predmetný deň bol obžalovaný s partiou v bare a prišli už podnapití. Keď odchádzal domov, tak obžalovaný a jeho partia tam ešte boli. Nevidel, že by mal niekto zbraň, ani žiaden konflikt. Potom mu volal [REDAKOVANÉ], že obžalovaný vytiahol zbraň na nich, malo ísť o pištoľ a mal ju vytiahnuť na [REDAKOVANÉ] s tým, že chce piť a že [REDAKOVANÉ] mu už nechcel naliať, pretože chcel zatvoriť. Keď prišiel, bol obžalovaný zamknutý v podniku, lebo sa ho báli, prišla polícia, v bare s nim nikto iný nebol zamknutý. Zbraň [REDAKOVANÉ] ani [REDAKOVANÉ] nikdy nemali a ani v bare. Keď prišla polícia do baru, tak opitý obžalovaný tam dovracaný spal. Vie, že policajti tam našli nejakú zbraň, nevie koho bola. Sumu 20 euro čašníik vydal obžalovanému z kasy a tie mu boli potom vrátené.

Svedok [REDAKOVANÉ] uviedol, že obžalovaného pozná a v deň skutku keď došli do toho baru, obžalovaný ani zvyšní z partie neboli opití, ale popíjali, v bare pili alkohol. Nevidel, že by mal obžalovaný nejakú zbraň.

Vzhľadom k tomu, že svedok v prípravnom konaní vypovedal čiastočne rozdielne, najmä k okolnosti, že obžalovaný mal za opaskom v deň skutku zbraň, súd prečítal jeho výpoveď z prípravného konania, pričom svedok uviedol, že v tom čase na polícii nemal okuliare, a na otázku, či u [REDAKOVANÉ] niečo videl povedal, že mohol tam mať fľašu, lebo si ľúbi vypiť, resp. nevie či to bola fľaša alebo niečo iné, ale určite u neho zbraň nevidel a tú

vetu tam musel dať policajť. Poprel tiež, že by uviedol, že sa mala podobat' na devinu a trvá na tom, že žiadnu zbraň u obžalovaného nevidel. Potom mu volal čašník, čo sa v bare stalo a povedal mu, že tomu neverí, až na druhý deň tam išiel. Podľa neho tú zbraň tam mohol niekto nechať, lebo tam chodili pochybní ľudia. Podľa neho obžalovaný často a veľa pil, fľaše brával často aj na sekeru, asi nemal peniaze, nemohol zaplatiť a preto sa to možno stalo. Nevie si to vysvetliť, lebo obžalovaný nie je bitkár, ale keď má vypité, tak je niekedy agresívny a drzý.

Zo znaleckého posudku znalkyň z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ohľadne duševného stavu obžalovaného bolo zistené, že u obžalovaného nezistili závislosť na alkohole a vychádzajúc zo spisového materiálu v čase odberu mal 2,38 promile, čiže išlo o ťažkú opitosť, o akútnu intoxikáciu alkoholom, kedy pri takejto opitosti ide o poruchu koordinácie, osoba nedokáže rovno prejsť, má poruchu chôdze, ide o typickú opileckú reč a v tomto stave opitosti sú významne ovplyvnené rozpoznávacie a ovládacie schopnosti. Opitosť obžalovaného v čase činu mohla byť vyššia, než bola zaznamenaná v spise. U obžalovaného neboli úplne vymiznuté ovládacie a rozpoznávacie schopnosti, jednalo sa o klasickú intoxikáciu bez komplikovanej opitosti. V tomto štádiu opitosti je príznačné tzv. alkoholické okno teda, že si na niektoré okolnosti nemusí pamätať. Tie výpadky pamäte nebývajú kontinuálne, t. j. niekoľko hodín, ale sú ostrovčekovité, t. j. určitá udalosť a jeho správanie nemusí dávať súvislosť. U obžalovaného nezistili žiadnu duševnú poruchu a žiadne ochranné liečenia nepripadajú do úvahy.

Odvolač súd rovnako poukazuje, že zo zápisnice o obhliadke miesta činu vyplýva, že na mieste činu, hneď po príchode polície bola nájdená a zaistená z podlahy pod stolikom pištoľ zn. Olympic so štyrmi vystrelenými nábojnicami a tromi nevystrelenými, pri ktorej sa nachádzala aj fľaša borovičky s tretinovým obsahom, ako aj dve päť eurové bankovky a jedna desať eurová bankovka (fotodokumentácia).

Zo znaleckého posudku KEÚ PZ v Bratislave č.p. PPZ-4018/KEU-BA-EXP-2009 z 01.06.2009 vyplýva, že predmetná zaistená zbraň, je expanzná-revolver zn. Bruni, model Olympic 6, kaliber 22, výrobného čísla Y201070, je funkčná a strel'by schopná, ide o zbraň

kategórie D a na nadobúdanie vlastníctva sa vzťahuje § 14 zákona o strelných zbraniach a strelive č. 190/2003 Z. z. v platnom znení, teda nie je potrebné povolenie a môžu ju nadobúdať do vlastníctva osoby staršie ako 18 rokov. Ide o strelby schopnú zbraň určenú na vystreľovanie nábojok a pyrotechnických ohňostrojov, pričom zo zaistených 7 nábojok, 4 kusy boli prázdne a 3 plné a boli strelby; schopné a vhodné pre uvedenú zaistenú zbraň.

Súd I. stupňa správne ustálil, že žalovaný skutok sa stal tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku a to na základe vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo vyprodukovaných dostatok dôkazov, ktoré preukazujú skutkový stav a aj jednoznačne usvedčujú obžalovaného.

Odvolací súd sa preto plne stotožňuje s výrokom o vine, ako ho ustálil prvostupňový súd, spolu aj s jeho odôvodnením bez potreby opakovania rovnakých právnych úvah.

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku obžalovaného, ktorú predniesol aj na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, že celé si to na neho vymyslel svedok [REDAKOVANÉ], nakoľko mu mal predať jeho dom a nechal si peniaze, senát krajského súdu uvádza, že nejde o nový obhajobný prednes obžalovaného, nakoľko tento uvádzal už pred prvostupňovým súdom, ktorý sa s ňou dostatočným spôsobom vysporiadal, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, s čím sa plne stotožňuje aj odvolací súd.

Správne teda postupoval súd I. stupňa, keď neuveril obhajobným tvrdeniam obžalovaného a tieto vyhodnotil ako nevierohodné a nepravdivé, Aj podľa názoru odvolacieho súdu súd I. stupňa správne ustálil, že žalovaný skutok sa stal tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku a to na základe vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo vyprodukovaných dostatok dôkazov, ktoré preukazujú skutkový stav a aj jednoznačne usvedčujú obžalovaného [REDAKOVANÉ].

Odvolací si súd v celom rozsahu osvojil preto odôvodnenie napadnutého rozsudku, bez potreby v celom rozsahu ho opakovať.

Súd prvého stupňa správne postupoval i v časti ustálenia právnej kvalifikácie protiprávneho konania obžalovaného, keď ho kvalifikoval ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, nakoľko obžalovaný proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci, keď použil hrozbu bezprostredného násilia, namierenie

strelnej zbrane na poškodeného a to s úmyslom získať finančné prostriedky, ako aj fľašu alkoholu, pretože v danom prípade boli naplnené všetky zákonné znaky uvedeného zločinu a správne okresný súd z hľadiska subjektívnej stránky posúdil konanie obžalovaného ako priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák. “

15. Z dôvodu obsahovej spojitosti uznesenia krajského súdu s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 161/2012 z 27. marca 2013 považoval ústavný súd za potrebné uviesť aj relevantnú časť odôvodnenia tohto prvostupňového rozhodnutia.

«Súd vyhodnotením dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, že sa skutok stal tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti rozsudku...

Sporným medzi stranami bolo to, či obžalovaný, po záverečnej v [REDAKOVANÉ], namieril na poškodeného [REDAKOVANÉ] zbraň a či si od neho, pod hrozbou zbrane, pýtal finančné prostriedky, ktoré v ten deň v bare prepil ako aj fľašu tvrdého alkoholu. Súd, po vykonanom dokazovaní, dospel k záveru (mimo rozumné pochybnosti), že páchatelom skutku uvedeného vo výrokovvej časti rozsudku, bol práve obžalovaný a že skutok sa stal tak ako je tam uvedené. Súd k uvedenému záveru viedli nasledovné dôkazy, úvahy a argumenty:

- obžalovaný vo svojej výpovedi v prípravnom konaní (na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať) uviedol, že si nespomína, čo sa stalo, bol opitý, pamätá si len, že pil vodku, zbraň nikdy nemal.

Z výpovede obžalovaného teda vyplýva, že obžalovaný odmietol spáchanie skutku vzhľadom k svojmu tvrdeniu, že nikdy nebol vlastníkom zbrane, avšak si vôbec nevedel spomenúť na to, čo sa po záverečnej v bare stalo a ani na to, že bol v bare následne zamknutý a po príchode polície na miesto sa v bare, okrem neho, nachádzala aj zbraň ako aj nedopitá fľaša alkoholu.

- obžalovaného zo spáchania skutku, uvedeného vo výrokovvej časti rozsudku, priamo usvedčuje výpoveď poškodeného [REDAKOVANÉ], ktorý vypovedal, že obžalovaného poznal len z videnia, nemali nikdy konflikty. Spomenul si, že robil vtedy sám, obžalovaný pil, vypil toho dosť, bol dosť opitý, pričom popolníkom mal rozbiť poháre. Schyľovalo sa k záverečnej, vyhadzoval hostí. Obžalovaný bol za stolom sám, bol pri vedomí, pričom mu

povedal (poškodený), že nech dopije lebo zatvára. Potom išiel za barový pult, tam prišiel aj obžalovaný, ktorý vytiahol zbraň, ktorú na neho namieril a povedal, že nech mu vráti to čo prepil a nech mu dá fľašu alkoholu. Nikto iný tam vtedy nebol. Poškodený sa zľakol a dal mu 40 euro ako aj fľašu borovičky. Následne bežal do oddelenej miestnosti, kde bol svedok [REDACTED] a spolu utiekli von a zamkli v bare obžalovaného.

Z výpovede poškodeného možno vyvodiť, že bol jediným svedkom uvedeného skutku, nakoľko svedok [REDACTED] bol síce v tom čase v budove, avšak v inej miestnosti. Súd taktiež konštatuje, že v priebehu dokazovania nebol produkovaný žiadny dôkaz, z ktorého by sa dalo vyvodiť, že by výpoveď poškodeného [REDACTED] mala byť vymyslená, respektíve pochybná, prípadne, že by sa skutok, tak ako ho popísal, nemohol vôbec stať. Navyše, súd nezistil žiadne objektívne skutočnosti, ktoré by spochybňovali aj samotnú osobu poškodeného, napríklad v tom smere, že by mal dôvod (motív) klamať a vymýšľať si spáchanie trestného činu obžalovaným (napríklad z dôvodu nepriateľského vzťahu k obžalovanému a podobne). Poškodený [REDACTED] nemal s obžalovaným nikdy žiadne konflikty, dokonca sa poznali len z videnia a preto nemal žiadny dôvod krivo vypovedať a vymýšľať si práve spáchanie trestného činu lúpeže. Napokon, výpoveď poškodeného [REDACTED] nespochybnil počas celého hlavného pojednávania ani obžalovaný (taktiež neuviedol nič z čoho by sa dalo pochybovať o výpovedi poškodeného) a ak mal niektoré námietky voči výpovediam niektorých svedkov (napríklad voči výpovedi svedka [REDACTED]), tak tie sa vôbec netýkali poškodeného [REDACTED] a jeho výpovede. Súd preto nemá žiadny objektívny dôvod na to, aby neveril výpovedi poškodeného.

Výpoveď poškodeného [REDACTED] podporujú aj iné dôkazy, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. V tomto smere súd opakuje, že obžalovaný bol v bare, v čase, keď sa mal skutok stať, sám (len s poškodeným [REDACTED]), pričom bol v bare zamknutý a to práve z dôvodu, že mal mať zbraň a mieriť na poškodeného (to potvrdil vo svojej výpovedi aj svedok [REDACTED]). Po príchode polície bola zbraň, ktorou mal obžalovaný mieriť na poškodeného, políciou nájdená v bare na zemi a taktiež pri nej bola aj nedopitá fľaša alkoholu. Poškodený [REDACTED] pritom vypovedal, že obžalovanému musel, po hrozbe zbraňou, dať fľašu tvrdého alkoholu, čo aj spravil

a obžalovaný si fľašu ako aj finančné prostriedky, ktoré mu poškodený dal, zobral. Okrem zbrane, fľašky, boli v bare nájdené aj finančné prostriedky vo výške 40 euro, ktoré mal pri sebe obžalovaný a ktoré aj vydal. Súd k uvedenému dodáva, že ani po príchode polície nebol v bare, okrem obžalovaného, nikto iný prítomný. Pokiaľ ide o samotnú zbraň, tak svedok [REDAKOVANÉ] (majiteľ baru) potvrdil, že v bare žiadnu zbraň nemajú a zbraň nemá ani poškodený [REDAKOVANÉ].

Všetky tieto skutočnosti nepriamo potvrdzujú výpoveď poškodeného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v tom, že obžalovaný mal zbraň a že si od poškodeného pýtal a dostal tak finančné prostriedky ako aj fľašu alkoholu.

Tieto nepriame okolnosti potvrdzujúce výpoveď poškodeného [REDAKOVANÉ], vyplývajú aj z výpovede svedka [REDAKOVANÉ], ktorý vypovedal, že hral vo vedľajšej miestnosti na automate, pričom za ním dobehol [REDAKOVANÉ] a povedal mu, že na neho vytiahol pištoľ s tým, že v tej miestnosti s poškodeným bol len obžalovaný a počul ako si obžalovaný od poškodeného pýta piť.

Pokiaľ ide o zvyšné svedecké výpovede ([REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), tak títo svedkovia boli taktiež v ten deň v [REDAKOVANÉ], avšak odišli odtiaľ ešte skôr ako sa mal incident odohrať. Svedok [REDAKOVANÉ] potvrdil, že obžalovaný bol opitý, avšak zbraň nevidel. Keď odchádzal tak obžalovaný tam s partiou ešte bol. Až potom mu telefonicky oznámili, že obžalovaný mal vytiahnuť zbraň na [REDAKOVANÉ], že chce piť. Keď prišiel na miesto, bol obžalovaný zamknutý v podniku.

Svedok [REDAKOVANÉ] vypovedal, že do baru prišiel s obžalovaným, obžalovaný pil aj predtým ako prišli do baru. Predmetný svedok na hlavnom pojednávaní zmenil svoju výpoveď z prípravného konania, keď v prípravnom konaní vypovedal, že u obžalovaného videl zbraň, avšak na hlavnom pojednávaní túto skutočnosť poprel. Svedok [REDAKOVANÉ] nevedel hodnoverne a logicky vysvetliť zmenu svojej výpovede v tejto skutočnosti.

Len pre úplnosť súd dodáva, že, v rámci záverečných rečí, uviedol obžalovaný takú obhajobu, že si to celé na neho vymyslel svedok [REDAKOVANÉ], nakoľko [REDAKOVANÉ] mal predať jeho dom a nechať si peniaze. Podľa názoru súdu by bola táto obhajoba relevantná vtedy, ak by poškodeným bol [REDAKOVANÉ]. V danej trestnej veci je však poškodeným [REDAKOVANÉ]

a bolo už uvedené vyššie, že výpoveď tohto poškodeného a ani jeho osobu (či prípadné spojenie s [REDAKČIA]) vôbec obžalovaný nenamietal a nebolo zistené nič, čo by mohlo poukazovať na nepravdivú, či aspoň pochybnú výpoveď poškodeného. Navyše, svedok [REDAKČIA] vypovedal v prospech obžalovaného, dokonca na hlavnom pojednávaní zmenil aj svoju výpoveď z prípravného konania. Ak by „to celé“ na obžalovaného vymyslel práve svedok [REDAKČIA], nemal by dôvod meniť svoju výpoveď z prípravného konania a vypovedať na hlavnom pojednávaní v prospech obžalovaného.

Reťaz usvedčujúcich dôkazov, vo vzťahu k obžalovanému, je ucelená a nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti o vine obžalovaného. Obžalovaný mal možnosť ako aj príležitosť spáchať stíhaný skutok, obžalovaného za páchatela vyslovene označil poškodený [REDAKČIA], ktorého možno považovať za objektívneho svedka, pričom logickým a vierohodným spôsobom popísal všetky rozhodné okolnosti. Obžalovaný bol pritom nájdený políciou zamknutý v bare, bol sám, na zemi bola zbraň (samotný podnik pritom zbraň nemal a ani jeho personál) ako aj fľaša alkoholu, ktorú mu vydal poškodený a u obžalovaného boli nájdené aj finančné prostriedky získané od poškodeného.

Vzhľadom na vykonané dokazovanie súd uzatvára, že skutok uvedený vo výrokovej časti rozsudku sa stal a má aj všetky znaky objektívnej stránky zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., nakoľko obžalovaný použil hrozbu bezprostredného násillia (namierenie strelnej zbrane na poškodeného) a to s úmyslom (cieľom) získať finančné prostriedky ako aj fľašu alkoholu (čo vyjadril aj slovné voči poškodenému). Zločin lúpeže bol dokonaný, a to aj v kvalifikovanej skutkovej podstate (pokiaľ ide o použitie zbrane) už použitím hrozby bezprostredného násillia voči poškodenému (použitie zbrane a slovné vyžiadanie si finančných prostriedkov a alkoholu) a bol dokončený vydaním týchto vecí obžalovanému.

Z hľadiska subjektívnej stránky posúdil súd konanie obžalovaného ako priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák., pretože obžalovaný chcel finančné prostriedky ako aj fľašu alkoholu za každú cenu, teda aj za použitia hrozby bezprostredného násillia za použitia zbrane. Priamy úmysel obžalovaného sa tak vzťahuje na použitie hrozby bezprostredného násillia voči poškodenému za použitia zbrane, ktorým prekonával prípadný (očakávaný)

odpor poškodeného ako aj na zmocnenie sa cudzej veci a to finančných prostriedkov a alkoholu, ktoré vlastnícky patrili majiteľovi [REDACTED].

Vzhľadom na uvedené súd uznal obžalovaného vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák.»

16. Ústavný súd považuje v prvom rade za podstatné uviesť, že podľa už spomenutej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Ústavný súd teda pripomína už spomenutý obmedzený rozsah jeho právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov, zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) a Trestný zákon nevynímajúc, viedli k rozhodnutiu vo veci samej. K tomu dodáva, že nepatrí do jeho právomoci zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00). Inými slovami, úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy taktiež vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

17. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vrátane sťažovateľom prezentovaných úvah o nedostatočne vykonanom dokazovaní a nedôslednom zistení skutkového stavu veci vrátane zabezpečenia daktyloskopických stôp konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne

akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd vo svojom napadnutom rozhodnutí primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené tvrdenia a ním udané pochybenia, ku ktorým v primerane rozumnej argumentácii zdôvodnil svoje úvahy, opierajúc sa o skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania a z nich odvodené právne závery. Ústavný súd v tejto súvislosti podčiarkuje, že trestnoprávna zodpovednosť sťažovateľa bola vyvodená z celého komplexu dôkazov, z ktorých je možné identifikovať myšlienkovú rovinu uváženia všetkých relevantných skutočností vo veci konajúcimi súdmi (rozumej tak okresného súdu, ako aj krajského súdu, pozn.), predmetné úvahy nie je ústavný súd oprávnený ani zmocnený nahrádzať (v záujme vylepšovania už aj tak veľmi precízneho odôvodnenia rozhodnutí krajského súdu a okresného súdu, pozn.) a sú aj z dôvodu ich obsahovej obsažnosti preskúmateľné.

18. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

19. Na podporu svojich záverov ústavný súd zdôrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov

a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zdôrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

20. Ústavný súd teda uzatvára, že právne závery najvyššieho súdu nie je možné považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a sťažovateľom namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 13 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. Vo vzťahu k ďalším námietkam sťažovateľa vyplývajúcim z jeho argumentácie (pozri bod 3) a týkajúcim sa porušenia jeho základných práv podľa čl. 50 ods. 3 a čl. 47 ods. 2 a 4 ústavy ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ námietky týkajúce sa postupu orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní spočívajúce v tom smere, že nebol prítomný pri výsluchoch vo veci vypočutých svedkoch a že aj pri svojom vypočutí neboli dostatočne zabezpečené jeho práva týkajúce sa tlmočenia jeho výpovede z jazyka

maďarského do jazyka slovenského, po prvýkrát vzniesol až v dovolacom konaní, v dôsledku čoho sa nimi najvyšší súd nezaoberal, postupujúc podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku. S uvedeným záverom sa stotožňuje aj ústavný súd, keďže z obsahu spisového materiálu, ktorý si zabezpečil, vyplýva, že sťažovateľ predmetné námietky neuplatnil ani v prípravnom konaní (napr. pri svojom výsluchu z 26. marca 2009 ani pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu z 29. septembra 2010 a 23. decembra 2010, ktorých sa nezúčastnil), ani v konaní pred súdom (napr. po doručení obžaloby a výzve okresného súdu z 24. júna 2011, postupujúc podľa § 240 Trestného poriadku, ani na hlavnom pojednávaní konanom v dňoch 17. októbra 2012, 28. novembra 2012 a ani 27. marca 2013) a v poslednom rade ani na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní z 21. augusta 2013). Ak teda sťažovateľ v predošlých štádiách trestného konania neuplatní v konaní pred ústavným súdom predostretú argumentáciu, uberá orgány činné v trestnom konaní, ako aj všeobecné súdy o príležitosť sa s týmito jeho námietkami vysporiadať, resp. ich zohľadniť, a zároveň diskvalifikuje ústavný súd z ich preskúmania z dôvodu princípu subsidiarity vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde limitujúceho vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom, z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom, pretože v opačnom prípade by ústavný súd nedisponoval právomocou na posúdenie takejto argumentácie (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03 a III. ÚS 201/04). V dôsledku uvedeného sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti ústavný súd odmieta z dôvodu nedostatku svojej právomoci, vychádzajúc z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namietal aj porušenie čl. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy. Ustanovenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty, ako aj viazanosť štátnych orgánov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Uvedené základné,

resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel. Sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti ústavný súd odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2016